

את רננה הכרתי בחופשת פסח. באותם הימים עוד הייתי בתחילת הלימודים במכללת הדסה, ולפרנסתי עבדתי אצל דוד שלי, כרמל, כמנעולן. היא התקשרה אליי וסיפרה שמפתח הדירה שלה נשבר בתוך המנעול בזמן שניסתה לצאת מהבית, ועכשיו הדלת לא ננעלת בכלל. ציפיתי לעוד לקוח או לקוחה היסטריים, אך הבחורה מצידו השני של הקו הייתה רגועה ומנומסת, ורק תהתה אם אוכל להגיע מהר ככל האפשר כי היא הייתה בדרך מירושלים אל שדה התעופה, ובעוד פחות משלוש שעות היא אמורה לעלות על המטוס לאילת עם חברה.

"אמרת שקוראים לך רועי? כמה זמן ייקח לך לשלוח את המפתח?" שאלה.

קולה היה יציב והחלטי, ואני ניסיתי לנחש מי מסתתרת מאחורי הקול היפה כל כך.

"העבודה, זה עניין של רבע שעה. איפה את גרה?"

"בבן זכאי".

"איך קוראים לך ומה הכתובת בדיוק?"

רגע לפני שנותקה השיחה שמעתי אותה ממלמלת ספק לעצמה ספק לי: "אוי לא! המונית מצפצפת. היא למטה. נכון שתוכל להגיע בעוד חמש דקות?"

"אני אנסה... אני... אולי אהיה אצלך בתוך שלוש דקות, אבל העבודה, זה בכל זאת עניין של רבע שעה."

"תקשיב מה נעשה. אני חושבת שפשוט אסמוך עליך. אפגוש אותך למטה, ממש ליד נהג המונית, אוודא שאתה לא קרימינל", אמרה, "אבל אני כבר אהיה חייבת לעוף, ואתה רק תעלה לסיים את העבודה, תנעל אחריך ותביא לי את המפתחות החדשים בעוד ארבעה ימים, כשאחזור. זה בסדר? אין בעיה, נכון?"

נאנחת, "יש פה פקק נורא לאורך כל צומת פת. אני ממש מצטער. אולי בעוד עשר דקות אהיה אצלך. זה עדיין בסדר?"

"אני חייבת לזוז", התנשפה. "אבל בסדר. תהיה פה במוצאי שבת כדי לתת לי את המפתחות?" שמחתי בשבילה. תמיד עם בחורות הרגשתי שאני לא רק מנעולן, אלא גם המושיע. "אל תדאגי. עליי. אני מסדר לך מנעול חזק, תוכלי לישון בשקט", הודעתי לה וכך סיימנו את השיחה.

רק לאחר רבע שעה הצלחתי להגיע לבניין שלה, עוד בניין ישן מצופה באבן ירושלמית עתיקה, גגות פח רעועים, מעט מאוד ירוק והרבה לכלוך של בדלי סיגריות ופחיות משקה זרוקות שבוודאי לא עושים רושם טוב על הבאים לבקר. חלפתי על פני שער כניסה מברזל שחור עם שכבת צבע מתקלף וטיפסתי אל הקומה השנייה מתוך שלוש. שלט "וייסמן" בסגנון אומנות ארמנית קיבל את פניי כשנעמדתי מול דלת הרב־בריש שלה. מתחת לרגליי היה פרוש שטיחון פרסי קטנטן, ועציץ בונסאי השלים יפה את התמונה העיצובית כולה.

"אהלן!" קול של גבר נשמע מאחוריי לפתע, בוקע מהדלת הסמוכה, מבהיל קצת אפילו. "אתה בוודאי המנעולן", אמר. הסתובבתי וראיתי מולי גבר כבן שבעים עם שיער אפרפר, אף רחב וחיוך רחב לא פחות על פניו.

"אה, כן..." עניתי קצת מבולבל. הבחורה לא אמרה לי דבר על שכן שיקבל את פניי. אולי החליטה ברגע האחרון לבקש את עזרתו כדי שישגיח עליי? אני אדם זר, אחרי הכול. הגיוני.

"היא בחורה חמודה מאוד. וגם נחמדה. לפניה גרה כאן משפחה שיום שלם הניחו חיתולים בשקיות בפתח הדלת. לא נעים בכלל."

כנראה נראיתי קצת נבוך, כי הוא נסוג במהירות ואמר: "טוב, אני לא אבלבל לך במוח. כשאתה מסיים רק תקפוץ להביא לי את המפתחות, בסדר?"

"כמובן. בטח. אין בעיה," השבתי, ומייד ניגשתי אל המלאכה.

פתחתי את הדלת בזהירות, הנחתי את כל כלי העבודה לצידי ובחנתי את המצב, תוך התפעלות מהבית הנקי והמסודר והמנוגד לחלוטין לכאוס של השכונה הישנה. באמת, המפתח שלה נשבר שם בפנים. תוך דקה שלפתי את המנעול הישן, בקלות התקנתי במקומו את המנעול הכי יוקרתי שלי ויכולתי לנשום לרווחה: יש לה מנעול חדש, וכעת אוכל להודיע לה שהיא יכולה לישון בשקט. אלא שהייתי בטוח ששמעתי רעשים מחדר השינה שלה. בחשש שאולי השאירה אחריה חתול, או שמא סצנה מפחידה לא־פחות, שמשוטט בבית גבר זר, נכנסתי לחדר שלה אבל לא מצאתי שום דבר מחשיד. נהפוך הוא — כמה חולצות הונחו על מיטת קינג סייז המכוסה במצעים זוגיים, נקיים, חלקים ואופנתיים, לא כמו שלי — שאריות שאני לוקח איתי כבר כמעט שבע שנים מאז השחרור מצה"ל, ותמיד מצ'קמק אותם אחרי הכביסה.

גם הריח היה נעים, תודות למבשם שהונח על אחד המדפים שמתחת לטלוויזיה התלויה. ריח פצ'ולי. גם נינה אהבה אותו, מה שצבט לי בלב לרגע, להיזכר בה, בזמנים האופוריים שהיו לנו ביחד, אשליה מוחלטת של משיכה חייתית עם אפס רגשות מבחינתה. הבחנתי בכריות שהונחו בזווית ישרה מושלמת ביחס לקצהו המקופל של הסדין, כמו בבית מלון, והתקרבתי לרחרח. כרית אחת הדיפה ריח של בושם ושנייה — של מבשם כביסה. הנחתי שאין לה חבר. שאיש לא ישן איתה בלילה האחרון, ואולי בעצם כבר תקופה ארוכה. בשידת כוורת שממול למיטה הונחו דמויות מסרטי דיסני, ביניהן מיקי ודונלד דאק, והיו גם משחקי חשיבה צבעוניים ותמונות ממוסגרות. היא הייתה שם — יפה יותר אפילו ממה שדמיינתי: לחיים מעט תפוחות וחיוך מקסים עם גומת חן בכל צד. ואז גם נפל לי האסימון — זאת מישהי שנהגה לפקוד מדי שישי בערב את מועדון "האומן 17" בירושלים בזמן שהיינו חיילים בסדיר. אהבתי להביט בה רוקדת עם חברות ברחבת "החדר הקטן", ולא היה לי אומץ לפנות אליה. פעם אחת כבר ממש התקרבתי אליה בזמן שהקפיצה טקילה וספרייט עם חברות על הבר, וזרקתי לעברה: "אפשר להזמין אותך לעוד אחד?" היא בקושי התייחסה, רק סימנה לי "לא לא" עם הידיים והוסיפה, "אין, אני גמורה־מתה!" ולקחה את חברה שלה לרקוד במרכז הרחבה, מצחקקת ומתעלמת ממני אפילו בלי להתכוון. אחרי חמש דקות, עצוב שככה היא לא שמה עליי, ואחרי שתי כוסות וודקה רד בול שלא הצליחו להשכיח אותה, יצאתי בחזרה לרחבה הגדולה, לנסות את מזלי אולי עם אחרות.

אחזתי בתמונה שלה, מיששתי אותה ואז בבת אחת החזרתי את התמונה למקום, נוזף בעצמי שאני קצת לא נורמלי, ממשש את התמונה שלה. מי ישמע מדובר בחברה רצינית שלי שאנחנו עומדים להתחתן, אבל היא טסה לשבוע עם חברות ולי נותר רק להתגעגע.

להרף עין צפיתי גם בהוריה ובמי שהיא כנראה אחותה ביום החתונה שלה, נמוכה במעט מרננה, פחות קורנת ועם שתי שיניים קדמיות בולטות; אביה – שמנמן, שיער חלק סטייל אלי אוחנה ופוני שביל באמצע; ואימא שלה – מקל של ארטיק לימון, שיער שחור קצר, אינטלקטואלית בכל רמ"ח איבריה הדקים.

הבטתי בשעון. היא הלקוחה האחרונה שלי להיום. החזרתי את התמונות למקומן, חזרתי לסלון והתיישבתי על הספה שלה. גם שם התפעלתי מהסדר המופתי. הכורסאות עמדו בזווית של תשעים מעלות בדיוק לעומת ספת השזלונג, הטלוויזיה חפה מבלגן של חוטים וכבלים, שטיח מבריק מונח בדיוק במרכז הסלון ושולחן עגלגל נעוץ בדיוק במרכזו, כמו היה נקודת המוצא של כל המחוגים בשעון.

על השולחן היו מונחים שלושה ספרי קריאה וספר בישול אחד לצד פתקית הקנייה שלהם בחנות הספרים. ליד דלת הכניסה הונחו שתי שקיות ובהן קופסאות נעליים. שיערתי לעצמי שאולי היא מוסרת אותן.

רגע לפני שעזבתי, ובעודי מניח את המנעול המפורק על מזנון טלוויזיה אופנתי שעמד בדיוק מול השזלונג, יכולתי לצפות בעוד תמונה שלה עם החיוך היפה כל כך. ניגן לי בראש איזה קול שאמר לי ששום דבר איננו מקרי, שלא סתם פגשתי אותה דווקא אחרי הפרידה מנינה כשאני כבר מיואש לחלוטין, ושאולי כדאי שאעשה עם זה משהו כי אחרת לנצח אישאר לבד.

קירבתי עוד את התמונה שלה, לראותה מקרוב, והלב נמס מיופייה המשגע. תהיתי כיצד אשיג אותה עכשיו, ואיך אמנף את צירוף המקרים הזה להיכרות איתה, אבל לא מצאתי כל פתרון. בדיוק כשהנחתי את התמונה בחזרה על המדף, נשמעה דפיקה בדלת. השכן. הוא חייך כשפתחתי לו בעדינות את הדלת ושאל: "הכול טוב?"

"כמובן, הנחתי את המנעול הישן פה, והנה המפתחות שלה," אמרתי והושטתי לו את הצרור החדש.

"רגע! מתי היא חוזרת בכלל? הוא נשמע לחוץ לפתע. "רק אל תגיד לי שבמוצ"ש!" "כן, בשבת בערב," השבתי, ומבפנים חייכתי כשהשכן סיפר שהוא לא יהיה בבית בכלל באותו יום. עלה במוחי רעיון. אתקשר אליה ואספר לה שהשכן לא יהיה כשהיא תחזור, ובינתיים אסע אליה לאילת ואביא לה את המפתחות במשלוח אישי. המחשבות לא הפסיקו להתרוצץ אצלי בראש, והתחלתי ממש לדמיין איך אני נפגש איתה וממשיך איתה את מה שלא קרה אז באומן 17. את הפנטזיות קטעתי רק כשהתחלתי לתהות מי יהיה מוכן לנסוע איתי דרומה ארבע שעות בצורה ספונטנית כל כך? אבל התשובה הייתה ברורה: דדון.

בעוד השכן עדיין עומד לצידי, כתבתי לה: "העניין סודר, אבל השכן לא יהיה בבית כשתחזרי. מה את רוצה לעשות?"

לא עברה שנייה וכבר הטלפון שלי צלצל בידי.

"קודם כול – אתה אלוף! תודה!" אמרה והוסיפה גם נאום קצר על כמה הצלתי אותה. בסוף היא שאלה אם השכן לידי במקרה, והושטתי לו את הטלפון שלי כדי שידבר איתה. הם דיברו

כחצי דקה, שאחריה היא נשמעה פשוט אבודה. ידעתי שהייתה לי כאן הזדמנות פז לדחוף את עצמי, וכשהוא החזיר לי את הטלפון שמרתי על טון קליל.

"שומעת? אם את באמת צריכה עזרה עם זה אז אין פה בעיה בכלל. אני מחר בדיוק נוסע לאילת עם חבר. אז אולי..."

"די! אין מצב!" היא צווחה בהתלהבות שיא.

"כן. זה באמת צירוף מקרים מעניין," ניסיתי להישמע כמה שפחות נלהב בעצמי כדי שלא תחשוב שאני באמת מתנדב לנסוע עד אליה במיוחד.

"זה לא צירוף מקרים! זה נס אדיר!" צחקקה.

סיימנו את השיחה כשהשכן בעצמו מודה לי מאוד גם. נעלתי את דירתה, יצאתי מהבניין ומייד סימסתי לדדון: "מה אומר על ביקור ספונטני באילת?"